

Första läsningen: **2 Mos 17:3-7** (*Ge oss vatten att dricka*)

Aldrig har något folk fått tydligare bevis på Guds godhet och styrka än hebreerna som fördes genom Röda havet till friheten ur slavlägret i Egypten. Men *synden i hjärtat* är kvar, oförlöst. Den får dem att knota mot Gud, trots hans godhet (jfr Matt 20:1-16; 1 Kor 10:1 f). Lite vattenbrist, och genast anklagas Mose (och indirekt Gud) för att vilja leda folket i döden. Man håller redan stenarna i händerna (jfr Joh 10:32). Är Mose kanske inte själv törstig? Men han ifrågasätter inte Gud. Jesus som törstade på korset (Joh 19:28) gjorde det heller inte. Guds ingripande leder tankarna till *Golgota*: Jesus, *vår* klippa, slogs och genomborrades också. Johannes ser i detta Guds nåd (sakramenten) springa fram (blod och *vatten*, Joh 19:34). Den som tror kommer aldrig att törsta utan blir själv som klippan i öknen: *Ur hans inre skall det flyta strömmar av levande vatten* (Joh 7:38). Anden gör oss till smältande is.

Andra läsningen: **Rom 5:1-2, 5-8** (*Guds kärlek har ingjutits i våra hjärtan genom att han har gett oss den helige anden*)

Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig? – så ropade Jesus på korset (Mark 15:34). Antagligen försökte han stamma psalm 22 som börjar just så. I denna psalm finns också den förtvivlades **hopp** (Ps 22:6, 25 f). Paulus, själv förföljd och plågad, är *stolt* över detta hopp (v. 2). Korset bevisar allt: Gud gav sin son i döden för oss *medan vi ännu var syndare* (v. 8). *Hoppet sviker oss inte, ty Guds kärlek har ingjutits i våra hjärtan genom att han har gett oss den helige anden* (v. 5). Observera att allt annat än en *treenig teologi* är uteslutet. Det är en och samma gudomliga kärlek vi möter i **Faderns** gåva (= **Anden**) och **Sonens** korsoffer.

Evangelium: **Joh 4:5-42** (*En källa med ett flöde som ger evigt liv*)

Otacksamma människor i öknen krävde vatten (se ovan) och fick det genast av Gud. Nu står Gud själv framför en människa och ber om vatten. Han bemöts med raljans. Det är varmt (mitt på dagen) och Jesus har vandrat hela morgonen. Även om man fastar hårt och avstår från mat kan och får man aldrig avstå från vatten. Den här kvinnan med de många männen i sin biografi har troligen inte de bästa erfarenheterna av män som söker kontakt. Hon har flera skäl att vara skeptisk: Jesus är jude, verkar vara någon sorts rabbin, och judar och samarier kunde inte dricka ur samma kärl (de ansåg varandra som heretiker och orena). Män tilltalar inte heller okända kvinnor utan mycket goda skäl (jfr 1 Mos 24:11-33; 2 Mos 2:15-21). Hon blir förvånad, skeptisk, men förvandlas gradvis till bekännare. Gud söker oss *medan vi ännu är syndare* (ovan). Jesus känner till

hennes vidlyftiga relationer men lyssnar, ger henne tid, bryr sig om allt hon säger, på ett allvarligt och milt sätt. *Jag har inte kommit för att döma världen utan för att rädda världen* (Joh 12:47) sade han. Det är *denne* Jesus du möter i biktstolen, bakom prästen.

MÅNDAGEN 20 mars:

S:T JOSEF, JUNGFRU MARIAS BRUDGUM, högtid

I dag firar katolska kyrkan över hela jorden inget mindre än en högtid som bryter fastan och bryter ut i fest. Den helige JOSEF, Jungfru Marias brudgum, anförtroddes en uppgift av Gud som ingen annan fått: att ta hand om och skydda Guds största skatt, den heliga familjen, kyrkans urcell och ursprung. Josef räddar sin gravida förlovade från vanäran genom att göra henne till sin hustru (Matt 1:18-24). I Betlehem gör han allt för att hitta tak över huvudet åt sin brud när hon ska föda Messias (Luk 2:6-7). Han flyr med Maria och barnet till Egypten när han märker att faror hotar dem (Matt 2:13-23).

Alltid nära den heliga Jungfrun, men aldrig så att han glömmer att hon främst är *den helige Andes brud*, hon är bestämt för kroppens avhållsamhet för Guds skull. Precis som hans namne, Josef i Första moseboken, som betroddes med allt i sin herre Potifars hus (dock inte Potifars hustru! 1 Mos 39:9) så håller sig Nya testamentets Josef kyskt till den plats Gud har gett honom. Lika troget som den förste Josef tjänade Egyptens herre, farao, och säkrade folket från svält, lika troget tjänade Nya testamentets Josef *Herren över alla herrar* och tog hand om Jesus som skulle bli livets Bröd för världen (Joh 6:35). Han lever helt för Maria och barnet, aldrig för sig själv. En förebild för alla makar, inte minst i vår egotrippade tid. Josef liknar sin namne i forntiden också genom att han förstår drömspråket från Gud. Ständigt är hans själ öppen för Guds ledning, änglarnas anvisningar, och han handlar därefter. Självt säger han inte ett ord. Han påminner oss om de rättfärdiga männen i Gamla testamentet: den tyste Noa som räddade sin familj genom att bygga arken, den tillitsfulle Abraham som lämnade sitt land och satsade allt på Guds löften (parallellen dras i dagens andra läsning, Rom 4:13, 16-18, 22), den hängivne Mose som förde Guds folk ut i friheten, eller (som dagens första läsning låter oss förstå) David och hans son Salomo (2 Sam 7:4-5a; 12-14a, 16).

Det är Josef och ingen annan som får privilegiet att ge Guds Son namnet Jesus. Tanken svindlar: denne man får uppfostra sin Skapare, vara far i Gud Faders ställe, prägla Guds Son som människa, hjälpa honom att läsa, umgås med andra, hantera sin längtan att gå egna vägar (episoden då Josef hittar sin förrymde grabb i templet, Luk 2:41-51), skolas in i yrket. Mycket av det vi möter hos den

vuxne Jesus i evangelierna återspeglar nog vad han lärt av Josef: det öppna och hänsynsfulla bemötandet av kvinnor, den självklara kyskheten, beslutsamheten att göra den himmelske Faderns vilja, den självuppoffrande kärleken. Det var Josef som lyfte upp den lille Jesuspojken i Nasaret och tog honom på sina axlar. Jesus har älskat denne man som tog honom vid handen och lärde honom gå, tala, sjunga Davids psalmer, skämta, berätta historier, spika, timra, bygga, göra upp eld, använda lod och rikta bräder. Josef är den ende som Jesus har kunnat kalla *abba* (pappa) vid sidan av Gud. Josef visade Jesus hur man skulle be. Han berättade om folkets gamla hjältar och dess hopp till Gud. Hur många lyckliga och svåra stunder har Josef inte fått dela med Maria och Jesus, natt och dag! Hur har han inte själv helgats av den intima samvaron med dessa två som var utan synd? De har dagligen behövt hans hjälp på många sätt. Hur tacksam måste han inte ha varit mot Gud som lät honom ansvara för deras välfärd? Evangelierna berättar inget om slutet på Josefs liv, men Gud har utan tvivel tagit emot honom i himlen med Jesu ord ur liknelsen om talenterna: ”Du är en god och trogen tjänare. Gå in till glädjen hos din herre” (Matt 25:21).

Josef är kyrkans beskyddare. Vi vänder oss med rätta till honom när det är kris. (Påven Franciskus lägger lappar med svåra problem under en bild av Josef i sitt rum och sover lugnt på natten.) Josefs öde visar att Gud litar på oss arma människor när han vill genomföra sin plan. Var som Josef! Det lilla och vardagliga du gör i Guds tjänst har oerhörd betydelse för Gud, och han glömmet det aldrig. Josef var speciell och du är speciell – var glad, tänk inte på fastan idag, fira för fullt.

Josef ledde den heliga familjen. På denna dag 2013 installerades vår påve Franciskus. Be för alla som Gud har satt att leda sitt hus på jorden, kyrkan.

Kyrkans bön på denna dag:

Allsmäktige, evige Gud, under den helige Josefs trogna vård lät du frälsningens mysterier ta sin början på vår jord. Hör hans bön och hjälp din kyrka att alltid troget tjäna detta verk, till dess det en gång fullbordas.

Denna högtids läsningar: 2 Sam 7:4-5a, 12-14a, 16; Rom 4:13, 16-18, 22; Matt 1:16, 18-21, 24a eller Luk 2:41-51a

TISDAGEN TREDJE VECKAN I FASTAN

Första läsningen: **Till Dan B:2, 11-20** (*Ta emot oss när vi kommer med förkrossad själ och ödmjuk ande*)

I katolska bibelutgåvor heter denna läsning ”Dan 3:25, 34-43”. Protestanter och judar accepterar inte de delar av boken vars grundtext är grekiska utan placerar dem utanför Bibeln som ”apokryfa”. Beteckningen ”Tillägg till Gamla testamentet” betyder att dessa och liknande texter hör till de deuterokanoniska böckerna, de tillhör den ”andra kanon” men räknas av katoliker och ortodoxa som fullvärdiga bibelböcker, som i hög grad har påverkat de nytestamentliga författarnas tankar och språk. Annars skulle vi inte använda dem som läsningar i mässan.

Profeten Daniels vänner, däribland Asarja, går omkring i lågorna som babylonierna har kastat dem i. Ingen av oss skulle klara att be en så sansad, ödmjuk och välformulerad bön i det läget! Elden får naturligtvis tolkas andligt. Här brinner en eld av *skam*, kinderna rodnar, vi är förkrossade av insikten om våra tillkortakommanden som kristna. Det är vi själva som ställt till med kyrkans elände. Detta är en eld vi måste gå igenom här på jorden om vi inte vill tvingas möta den i *skärselden* efter döden. Det finns ingen väg runt sanningen när det gäller Gud, och inte minst fastetiden hjälper oss att konfrontera våra fel. Den *hälsosamma* skammen måste vi ta på oss nu om vi ska undgå den *onda* skammen (v. 17), d.v.s. avslöjandet (när allt är för sent) av vår ovilja till omvändelse, våra missade chanser, vårt kroniska NEJ till Guds nåd. Skärselden kommer till oss som de vakter med vapen och brinnande facklor som letade efter Jesus på natten i trädgården (Joh 18:3). Han, den Oskyldige, tog emot deras misshandel och korsets *skam* (jfr Hebr 12:2) frivilligt, för vår frälsnings skull.

Evangelium: **Matt 18:21-35** (*Min fader skall inte förlåta den som inte förlåter sin broder*)

Förlåt oss våra skulder, så säger vi varje gång vi ber Fader vår. Gud förlåter om och om igen och vill och vädjar att vi ska förlåta. Beredskapen att förlåta bör sträcka sig till och med till våra fiender (Matt 5:44). När vi innan kommunionen i mässan räcker handen till fridshälsning, så visar vi att vi vill försonas med varandra, ja med alla i kyrkan. Det ville inte tjänaren i liknelsen. Är jag ett dugg bättre? Jag får se upp så jag inte blir en Kain, som i obehärskad vrede slår ihjäl sin bror (1 Mos 4:1-16). Kanske inte bokstavligt, men med verbal terror.

Den förste tjänarens skulder kan omräknas till ofattbara 350 ton silver – inget drömläge. Om en astronomisk skuld kan efterskänkas, då kan Gud också förlåta dina synder, små och stora. **Botens sakrament** står alltid öppet, oavsett vad vi gjort. Men vi måste vara beredda att förlåta andra om vår bikt ska bära frukt. Vi klarar kanske inte att förlåta känslomässigt. Det finns minnen som gör allt för ont. Men vi kan alltid be Gud förlåta, hjälpa och välsigna våra fiender med *hans* kärlek. Det räcker. *Bödelsdrängarna* (v. 34) hämtade vår Herre i Getsemane.

Gör vi fullkomlig bot på jorden – så gott vi orkar – slipper vi möta deras motsvarigheter i skärselden.

Hoppas på Herren, Israel, ty hos Herren finns nåd och makten att befria (Ps 130:7).

ONSDAGEN TREDJE VECKAN I FASTAN

Första läsningen: **5 Mos 4:1, 5-9** (*Ni skall hålla stadgarna och göra efter dem*)

Varför ska lagar följas? Bara för att samhället ska bli drägligt, så att vi irriterar varandra minsta möjliga? Så är det inte med de lagar som kommer från Gud. De vill leda oss till *livet* (v. 1), i slutänden det *eviga* livet. Deras syfte är att **hitta Gud**. Buden är våra svar på *hans* trohet, generositet och omsorg. Vi vill lyda *Gud*, inte lagen – liksom den som omsorgsfullt slår in en fin present inte gör det för presentens skull utan för sin väns skull. Genom att respektera lagen, också i det minsta, respekterar vi Gud själv, visar att vi inte vill glömma honom som så många gör. Gud är *nära* oss (v. 7), närmare än själva livet, och vi vill vara nära honom. Om vi kunde se vilken glädje det blir i himlen för de små uppoffringar vi gör för Guds skull, så skulle vi resten av våra dagar inte göra annat. Gud ser vår goda vilja och allt vi utsätts för när vi är trogna honom, ja Gud ser ALLT. Det är vår största tröst.

Femte Moseboken verkar ha varit särskilt viktig för Jesus. Han besegrar djävulen i öknen med tre citat ur den (Matt 4:1-11) och på frågan om det största och viktigaste budet svarar Jesus med 5 Mos 6:4 f (jfr Mark 12:28-34): **Vi ska älska Gud med allt vi har och är**. Budet sammanfogas med budet om kärlek till nästan från 3 Mos 19:18, grundstommen i kristen etik (se *Katolska kyrkans katekes*, nr 2083-2557). Om buden ska *ge liv* (v. 1) måste vi upplysas av kärleken från Guds helige Ande. Detta förstod den unge Saul (senare Paulus) ännu inte. Han följde buden för budens skull och så blev han till fanatiker (jfr Rom 7:10).

Evangelium: **Matt 5:17-19** (*Den som handlar efter buden skall kallas stor i himmelriket*)

Man får inte göra hur som helst mot djur. I 5 Mos 22:6-7 talas om att när man hittar ett fågelbo så får man inte ta både äggen och fågelmodern (Moses lag innehåller världens äldsta djurskyddsregler, jfr t.ex. 2 Mos 23:12 och 5 Mose 25:4). Antagligen är budet om fågelbon det ”allra minsta” budet som Jesus tänker på i v. 19. Jesu lagtolkning (se t.ex. Matt 12:1-8) gjorde det lätt att missuppfatta honom. Jesus ville inte ”avskaffa Moses bud” utan **förverkliga**

lagens mening som är *barmhärtighet* (se ovan). Utföra lagens avsikter, inte bara följa paragraferna så billigt som möjligt.

”Storheten” i himlen är tydligen inte likadan för alla (v. 19; jfr Matt 11:11). Vi måste bli noggranna med buden! Jesus visste att våra synder skulle kosta honom korsets pina. Han ville sona dem, han längtade efter den dagen, även om den gjorde honom vettskrämd (Luk 12:50; 22:15). Hur kan vi se på korset och sedan synda? *Hellre dö än att slå i ännu en spik i hans kärlek*. Vårt sätt att leva visar om Gud är viktig för oss eller inte. *Såsom din söndag är, så blir ditt livs slut*, sägs det. Värre än att inte bry sig om Guds kärlek är att låtsas bry sig. *Hyckleri* är ett viktigt tema i Matteusevangeliet. Det leder till *evig skam*. Spy ut hyckleriets gift i dag.

Jag står hellre vid tröskeln i min Guds hus än jag bor i de gudlösas tält (Ps 84:11).

TORSDAGEN TREDJE VECKAN I FASTAN

Första läsningen: **Jer 7:23-28** (*Detta är det folk som inte vill höra sin Guds röst*)

Att leva med Gud är att *vandra framåt* med honom (v. 24/25). Den *frihet från syndens tyranni* som Gud vill föra oss till kräver uppoffring och ansträngning. Allt för ofta längtar vi tillbaka till vårt gamla omogna jag, till *köttgrytorna* i slaveriets Egypten (jfr 2 Mos 16:2-3). Eller så dagdrömmer vi om gångna glanstider – judarna om Davids och Salomos lysande rike, vi om vår katolska medeltids kristna enhetskultur – i stället för att samverka med Gud i byggandet av den framtid som faktiskt är vår. Sedan 1960-talet ser vi *minskad botgöring och biktpraxis*. Guds krav på oss, vårt behov av självförnekelse (Matt 10:38; 16:24) och vårt ansvar inför hans domstol, är inga centrala teman i vår tids förkunnelse. Predikanterna leder vilse. Omärkligt glider kyrkfolkets andliga välfärd över i *wellness-kulturen*: *det jag mår bra av vill jag höra mer av och invaggas i*. Varför ska jag komma till kyrkan om det känns jobbigt, om skandalerna duggar tätt, om jag är trött på sällskapet? Jesus hade tusentals anhängare. När hatkampanjerna krossade hans rykte och makthavarna i Jerusalem hade bestämt sig för ett avslut fick de flesta kalla fötter. Under korset stod bara två kvar, Herrens moder och Johannes. *Inte vill väl ni också gå er väg* (Joh 6:67)? Jesu fråga till den som läser detta.

Evangelium: **Luk 11:14-23** (*Den som inte är med mig är emot mig*)

Jesus har verkligen en ängels tålmod. Ställd inför helt absurda påståenden – att det goda han gör måste vara djävulens verk – väljer han att gå in på motståndarnas tankegångar för att visa hur orimliga de är: djävulen – här kallad

Beelsebul ("flugornas herre", jfr 2 Kung 1:2) vill oss inte väl. Jesus vill säga: "Om vi antar att jag är hans tjänare så har uppenbarligen hans rike drabbats av intern konflikt – det vore väl en bra nyhet! Men om jag är från Gud – också en bra nyhet!"

Hur avvärjar man demoniska frestelser (v. 21-22)? Fornkyrkans egyptiska ökenfäder och ökenmödrar visste vad som gjorde dem överlägsna demonerna. Inte deras stränga fasta (demoner äter inget överhuvudtaget). Inte deras bönevakor (demoner sover aldrig). Inte deras avskilda liv (demoner klarar ökenlivet galant). Det var **ödmjukheten**. Se den förebild Jesus själv ger: han övervann Satans frestelser i öknen genom att inte sätta sig över andra och kräva bekvämlighet (Luk 4:1-12). *Hellre svälta, leva hårt och maktlöst än att få allt men svika Gud.* Det är den ödmjukhet han visar. Han *avstod från allt och antog en tjänares gestalt då han blev som en av oss* (Fil 2:7). Jesus lär oss genomskåda de vapen Satan litar på (v. 22). Vi låter inte ormen från paradiset lura oss, vi blir själva *kloka som ormar* (Matt 10:16). Satan vill alltid kittla vårt högmod. Be Gud om **ödmjukhetens gåva** nu i fastan. Den gåvan är en fasa för alla onda andar och driver dem på flykten.

Gläd er på den dagen och dansa av fröjd, ty er lön blir stor i himlen (Luk 6:23).

FREDAGEN TREDJE VECKAN I FASTAN

Första läsningen: **Hos 14:2-10** (*Våra händers verk skall vi inte längre kalla för vår Gud*)

Hosea profeterade i 700-talets Israel, den del av landet som styrdes från Samaria där avgudadyrkan och sociala orättvisor härjade. Han såg katastrofen komma: landet skulle förödhas, också kvinnor och barn gå under. Denna läsning utgör de sista raderna i boken – Hoseas sista försök att omvända sitt folk. V. 4 visar att det fanns krafter som ville dyrka avgudar ("ting vi själva har gjort") och likna Assyrien, det brutala krigarimperiet ännu längre norrut. Att "stiga till häst" betyder att kriga.

Hosea talar till oss alla: *Du har kommit på fall genom din synd* (v. 2). Men se Guds utsträckta hand: *Jag skall älska dem av hjärtat* (v. 5). Kristus kom för att *falla under korsens tyngd*, flera gånger bröt han ihop i Jerusalems gränder för att vara hos dig i ditt fall! Dina egna ansträngningar räcker inte för att uppnå helighet. Du ser inga framsteg men med **Guds nåd** växer du omärkligt, som en lilja, en poppel, ett olivträd, en cypress, en vinstock (v. 6-9). Den kristna anklagas, förvirras, av djävulen som alltid *letar fel*. I prövningens stund är det

svårt att skingra det andliga mörkret. Men Gud kämpar på din sida: *Jag är den som ger svar och vakar över honom* (v. 9).

Evangelium: **Mark 12:28b-34** (*Det viktigaste budet av alla*)

Efter Jesu uppseendeväckande tempelrensning i Jerusalem på palmsöndagen tog han i en rad dispyter avstånd från de religiösa auktoriteterna och partierna (överstepräster, skriftlärda, äldsta, fariseer, herodesanhängare, saddukeer, se Mark kap. 11-12). Därmed stod han utan annat stöd än folkets (Mark 12:37).

Då träder den skriftlärde fram: han vill veta vilket bud i lagen Jesus anser viktigast. I Matteus version ställs frågan för att få Jesus på fall (Matt 22:34-40; jfr Luk 10:25 f), men här hos Markus instämmer den skriftlärde i Jesu betoning av *det dubbla kärleksbudet*, och Jesus säger att hans samtalspartner är nära Guds rike. Polemiken kom av sig. Ingen vågar sig längre på den ensamme Jesus som kan svara för sig och sätta alla på plats.

Hos dig finner faderlösa barmhärtighet, sade Hosea till Gud i läsningen (v. 4). Jesus sätter budet om kärleken till medmänniskan (3 Mos 19:18) på samma nivå som det helt avgörande budet om kärleken till Gud (5 Mos 6:4 f). Enligt kyrkofadern Klemens av Alexandria i skriften *Stromateis* (I, 19:94) från ca 200 ska Jesus ha sagt det ännu skarpare: **Du såg din broder, du såg din Gud**. Jesus såg med kärlek på en ung man som ville gå *fullkomlighetens väg* (Mark 10:21). Han uppmanade honom att ge allt till de fattiga och bli lärjunge. Det var när Jesusrörelsen ännu var ny och full av optimism. Nu ser det mörkare ut. Korset börjar kasta sin skugga.

Förslag till fredagsoffer: Be <i>lidandets rosenkrans</i> för dem som frestas ge upp sin tro.

LÖRDAGEN 25 mars:

HERRENS BEBÅDELSE – JUNGFRU MARIE BEBÅDELSEDAG, högtid

Det är HERRENS BEBÅDELSES HÖGTID idag, vanligen kallad MARIE BEBÅDELSEDAG. De år denna högtid faller på en söndag flyttas den till måndagen. När den infaller i stilla veckan eller påskoktaven (veckan efter påskdagen) firas den på måndag i andra påskveckan.

Högtiden har uråldriga anor. Man anar antydningar så långt tillbaka som 100-talet (se 6 januari). Det är verkligen en helig dag: vi firar den händelse i dagens evangelium (Luk 1:26-38) som katoliker ständigt ser framför sig under

Angelusbönen, stunden då den utlovade Messias, *Immanuel* (Gud-med-oss, Jes 7:14, dagens första läsning) kom till Jungfrun:

*Herrens ängel kom med bud till Maria.
Och hon blev havande av den helige Ande.*

*Var hälsad, Maria,
full av nåd,
Herren är med dig.
Välsignad är du bland kvinnor,
och välsignad är din livsfrukt, Jesus.
Heliga Maria, Guds moder,
bed för oss syndare,
nu och i vår dödostund.*

*Se, jag är Herrens tjänarinna.
Må det ske med mig som du har sagt.*

Var hälsad, Maria ...

*Och Ordet blev kött.
Och tog sin boning ibland oss.*

Var hälsad, Maria ...

*Bed för oss, heliga Guds moder.
Att vi blir värdiga Kristi löften.*

*Låt oss bedja: Herre, ingjut din nåd i våra hjärtan, så att vi, som genom ängelns budskap fått veta att din Son blivit människa, genom hans lidande och kors når fram till uppståndelsens härlighet. Genom samme Jesus Kristus, vår Herre.
Amen.*

Gud trädde in i världen! **Gud, vår Fader**, märks i sin hälsning till Maria genom ängeln som försäkrar: ”Herren är med dig”. **Sonen** är där i löftet: ”Du skall föda en son”. Himlen vill alltså komma till jorden, och Maria är platsen där detta ska ske. Hebreerbrevet (dagens andra läsning) citerar orden från Ps 40:7-9 (i den grekiska Bibeln), tillämpade på Ordets inkarnation i Maria: *En kropp har du danat åt mig*. Kvinnan av vilken Frälsarens kropp skulle danas frågar hur det ska gå till, och svaret blir löftet om **den helige Ande**, tredje personen i Gudomen, som ska komma över henne, ”överskugga” henne och låta Jesus ta sin boning i henne. Maria, fylld av nåd, fylld av Anden, förmår att be som vi gör i Fader vår:

Ske din vilja. Hon säger ju: ”Må det ske med mig som du har sagt!” Hela scenen är en prototyp – en urbild – för den troende människans förhållande till Gud:

1. Gud talar och lovar frälsning.
2. Människan svarar i tillit och glad förväntan.
3. Människan bär frukt. Guds Ord blir konkret.

Angelusbönen ber man lämpligen morgon, middag och kväll. Där, med kvinnan i Nasaret, träder vi direkt in i den heliga Treenighetens inre liv: vi är överskuggade av den helige Ande som Maria blev, vi är Faderns tjänare och tjänarinnor som Maria, vi är Ordets boning som Maria. Hon har en tredubbel relation till Gud, som också vi får gå in i, på vårt sätt: hon är *Faderns dotter, Sonens mor och Andens brud*. Så blir det faktiskt för varje själ som instämmer i Marias ”må det ske med mig som du har sagt” – dessa heliga ord som i sin tur är ett eko av Sonens Ja till Fadern inom den heliga Treenigheten, från evighet till evighet. Om världen helt och fullt skulle begripa hemligheten i denna högtid skulle den dö – av glädje.

Våffeldagen heter dagen i folkmun, alltså **Vårfrudagen** med förenklat uttal. Ja visst, lite dårskap måste det finnas i glädjen: fram med sylt och vispgrädde, gör feta våfflor! Ingen fasta i dag. Ät, drick och passa på att förklara ursprunget till namnet för dem du äter med. En angenäm form av evangelisation.

Kyrkans bön på denna dag:

Himmelske Fader, du lät ditt eviga Ord bli en människa av kött och blod i den heliga jungfrun Maria. Låt oss, som vet och bekänner att han är Gud men blev en av oss, bli alltmer lika honom i den härlighet han delar med dig.

Särskilda läsningar på denna dag: Jes 7:10-14; Hebr 10:4-10 samt Luk 1:26-38